

Triezvy pohľad z Nemecka na schizmatické snahy biskupov a laikov

10. februára 2022 ✚ Cirkev ✚ Rozhovory, Synodalita

„Nedávnym plenárnym zasadnutím synodálnej cesty dosiahla kríza nemeckej cirkvi novú kvalitu.“ Augsburský teológ, autor kníh a iniciátor projektu *Youcat*, Bernhard Meuser vysvetľuje v rozsiahlom rozhovore pre kath.net otázky o nebezpečenstve schizmy.

Zdroj: youtube.com

kath.net: Dostali sme sa po nedávnych udalostiach Synodálnej cesty skutočne do stavu „schizmy“?

Bernhard Meuser: Nie som odborník na kánonické právo, takže môžem ponúknuť len svoj laický názor. A tu by som chcel povedať: po nedávnom zhromaždení synodálnej cesty dosiahla kríza v nemeckej cirkvi novú kvalitu. Nejde ani tak o to, čo si myslí skupina ľudí, ktorých Cirkev ničím nepoverila, v teatrálnom humbugu v Cirkvi i mimo nej a pred televíznymi kamerami väčšiny. Toto je maximálne prvá fáza schizmy: manifestovanie učenia, ktoré je v rozpore s univerzálnou Cirkvou.

A túto fázu už máme za sebou?

Áno – žiaľ, dosiahla sa druhá fáza z troch: väčšina katolíckych biskupov v Nemecku sa zúčastnila na rozhodnutiach a schválila vyhlásenia o úmysle, ktoré sú v jasnom rozpore s platnou doktrínou. Tým ju verejne porušili.

Ako znie?

Predmetná pasáž znie: „*Ste pripravený odovzdať čistý a neporušený depozit viery prijatý od apoštolov, ktorý bol vždy a všade v Cirkvi zachovaný?*“ Odpoveď: „*Som pripravený.*“

Čo je to „depozit viery Cirkvi“?

Existuje pre to latinský termín *depositum fidei*. Najlepšie sa prekladá ako posvätný poklad, obsah, ktorého sa nesmieme dotknúť, pretože manipulácia s ním by poškodila podstatu zjavenia. „Depozit viery“ musia brániť strážcovia pokladu, tzn. nástupcovia apoštolov, biskupi, všetkými silami – v podobe, v akej bol po stáročia v apoštolskej tradícii Cirkvi predkladaný ako to, čomu treba veriť. Stručne povedané, je to jadro,

základ katolíckej Cirkvi. Mimochodom, modlitby Cirkvi sú tiež súčasťou depozitu viery – napríklad modlitby, ktorými slávime každú svätú omšu. K tomu patrí aj presvedčenie, že Cirkev – napriek všetkým svätokrádežiam – je božským tajomstvom a reálnou prítomnosťou Krista. Preto je problematické, keď biskupi hovoria o Cirkvi ako o „organizácii delikventov“. Anglický historik Arnold Toynbee – anglikán – raz provokatívne vyhlásil: *„Katolícku Cirkev viedla po stáročia taká darebácka elita, že skutočnosť, že ešte stále existuje, je dôkazom, že ju založil Boh.“*

A tento základ viery teraz podkopali biskupi v Nemecku?

Tak sa mi to javí a znepokojuje ma to.

Takže schizma nie je fakt?

Ona už je. Vlastne chýba len tretí krok: oficiálne cirkevné vyhlásenie tohto porušenia zmluvy s Bohom a Cirkvou. Nestane sa to, pretože sa to nemôže stať. Biskupi zrejme podliehajú ilúzii, že ak Rím postaví pred hotovú vec a budú konať odvážne, zmení sa vietor – nie Cirkev v Nemecku bude musieť ustúpiť, ale univerzálna Cirkev sa obráti a konvertuje k nemeckému charakteru.

Nemohlo by sa to stať?

K tomu nedôjde – a nielen preto, že v svetovej Cirkvi za to nie je väčšina, ale skôr z vnútorných dôvodov. Faktická schizma sa musí konštatovať podľa kánonu 751 CIC, ak je reálna. Okrem toho učenie Cirkvi možno rozširovať, spresňovať a prehĺbovať, ale nemožno ho nahradiť novým učením – formou vyhlásenia: „1. januára sme sa rozhodli, že to a to už nie je hriech a netreba sa z neho spovedať.“ Takto sa náuka nerodí.

Zdroj: youtube.com

Ako teda?

To, čomu kresťania veria z hľadiska obsahu, sa vzťahuje na Zjavenie, ktoré je nám prvýkrát adresované ako Božie slovo vo Svätom písme. Biblia je teda „*norma normans non normata*“, ale sama o sebe by bola baňou, v ktorej sa dá nájsť všetko (Shakespeare: „Aby dosiahol svoj cieľ, aj diabol cituje Bibliu“). Preto Biblia dosahuje svoju jednoznačnosť a jasnosť iba prostredníctvom spoločnej náuky Cirkvi, ktorá presahuje časy a národy. To, čomu treba veriť z hľadiska obsahu, stanovuje Cirkev s odkazom na Božie slovo v Katechizme ako „spoľahlivej norme pre vyučovanie viery“. Aby sme ju prehĺbili a spresnili, musíme ju vždy nanovo zvážiť z hľadiska jej významu a potvrdenia. Takto môže byť teológia užitočná pre stále lepšie chápanie podstaty viery. To, s čím máme teraz do činenia (keď napríklad niektoré feministické teologičky s istotou vedia, že Ježišovo pohlavie je „irelevantné“), je dogmatizácia privátnych názorov; nikto však nemôže vyžadovať poslušnosť viery pre svoje súkromné názory.

Ak je schizma skutočnosťou, ako ju možno vyliečiť?

Predpokladajme na chvíľu, že schizma je fakt. Vinníkmi nie sú radoví veriaci, ale biskupi menovaní Cirkvou (!), takže zvrátiť ju možno iba tak, že títo biskupi priznajú svoj „blackout“ a vrátia sa do spoločenstva s univerzálnou Cirkvou. V opačnom prípade už čoskoro nebudú formálne rímskokatolíckymi biskupmi a mali by si dať vytlačiť nové označenie svojej sekty – napríklad „Nemecká katolícka cirkev“. Len si to predstavte: Kolínska katedrála ako srdce „Nemeckej katolíckej cirkvi“. Jednoduchšie by bolo prejsť k starokatolíkom, kde je naozaj všetko, po čom srdce snívajúceho rímskokatolíka túži.

Je dovolené si to priať?

Nie, to by bol veľmi ťažký hriech. Nikomu nie je dovolené túžiť po roztrhaní Kristovho tela. Priznám sa však, že nie som imúnny voči pokušeniam tejto túžby.

Napísali ste tritisíc biskupom na celom svete list s názvom *Nový začiatok*?

Áno, napísali sme im: *„Skutočnosť, že pápež Lev X. kedysi odmietol tézy Martina Luthera ako nepodstatnú ‘roztržku medzi mníchmi’, bola možno najvážnejším omylom v dejinách Cirkvi. Presne po 500 rokoch sa Cirkev opäť chystá bagatelizovať teologickú diskusiu v nie príliš vzdialenej krajine, ignorovať ju a považovať ju za nemecký problém. Ďalší rozkol v kresťanstve už číha za rohom. A príde opäť z Nemecka. Tentoraz nakazí všetky miestne cirkvi duchom vzbury a zrady evanjelia, ak univerzálna Cirkev teraz znovu nepotvrdí základy jednej, svätej, katolíckej a apoštolskej viery a opäť ich nepredloží veriacim v Nemecku.“*

Reagovali biskupi na celom svete?

Áno. Hneď ako sme rozposlali e-maily, prišli reakcie z Ameriky, Austrálie a Indie. A podporné emaily stále prichádzajú. Človek musí vedieť: Magistérium Cirkvi nie je len v Ríme. Je zverené Spoločenstvu biskupov. Toto spoločenstvo je znepokojené – a nielen kvôli našej malej dobrovoľnej iniciatíve.

Je možné si prečítať, čo ste napísali biskupom?

Áno, stačí ísť na stránku www.neueranfang.online, kde nájdete kampaň *#Siebenfragen*. Môžete sa tiež prihlásiť na odber noviniek, aby ste vždy dostávali najnovšie informácie. Odporúčam to všetkým, ktorí podobne ako my rozpoznávajú v nemeckej Synodálnej ceste „zneužívanie so zneužívaním“. Našťastie čoraz viac katolíkov vidí svetlo. A šialené je, že nemálo protestantských kresťanov nás v našom odpore povzbudzuje. Pripomínajú nám rozpad ich spoločenstva viery v dôsledku „autosekularizácie“ (Wolfgang Huber) a prosia nás: *„Nerobte tú istú chybu!“*

Takže ste odbojová skupina?

Dočasne. Hnacou silou nemeckej Synodálnej cesty sú ľavicoví funkcionári a teológovia a niektorí členovia synody si otvárajú ústa dokorán a dá sa s istotou predpokladať, že nikdy neotvorili katechizmus a pravdepodobne len málokedy videli zvnútra aj miesto bohoslužieb. Nemá ducha ani silu a zrúti sa ako domček z kariet, keď sa dym rozptýli a finančné sponzorstvo Cirkvi vyschne. Desať rokov po Pyrrhovom víťazstve zostanú ruiny. Potom nastane čas pre obnovenú Cirkev tých, ktorí kladú Ježiša do stredu – a robia tak už teraz v úplnom pokoji a vnútornej radosti.

Zdôrazňujem: deje sa to naprieč denomináciami! Tí, ktorí teraz hľadajú Ježiša, sa považujú za učeníkov. Myslím si, že nie je vôbec ťažké rozpoznať Boží rukopis v tom, čo sa deje. Boh nerobí chyby. A možno to, čo

sa zdá byť katastrofou a vyráža nám dych, je nádherný obrat milosti.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/triezvy-pohlad-z-nemecka-na-schizmaticke-snahy-biskupov-a-laikov/>